

uitspraak

registratie in INDIS	indw	3
	unit	IIV
	datum	
	IND locatie	PV ULAD DEN HAAG
IND ontvangst- datum	26 MAART 2015	
dossiernummer		
invoer- controle	indw	
	unit	
	datum	

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats Haarlem

Bestuursrecht

zaaknummers: AWB 14/26476 (voorlopige voorziening)
 AWB 14/26474 (beroep)
 AWB 14/26485 (voorlopige voorziening)
 AWB 14/26480 (beroep)

2802 434876
 2802 432896

uitspraak van de voorzieningenrechter van 26 maart 2015 in de zaak tussen

geboren op 1979, verzoeker

geboren op 1982, verzoekster,
 beiden van Iraanse nationaliteit,
 tezamen te noemen verzoekers,
 (gemachtigde: M. Gavami, advocaat te Amsterdam),

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,
 verweerder,
 (gemachtigde: mr. W.A. Kleingeld, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst).

Procesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 20 november 2014 (de bestreden besluiten) heeft verweerder de aanvragen van verzoekers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd afgewezen, omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Verzoekers hebben tegen de bestreden besluiten beroep ingesteld. Zij hebben de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen. Zij verzoeken verweerder te verbieden hen uit te zetten tot vier weken nadat de rechtbank op het beroep heeft beslist.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 12 maart 2015. Verzoekers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

zaaknummers: AWB 14/26476 (voorlopige voorziening)
AWB 14/26474 (beroep)
AWB 14/26485 (voorlopige voorziening)
AWB 14/26480 (beroep)

2

2. Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.

3. Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing de Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening).

4. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de aanvragen van verzoekers, aangezien uit Euvis blijkt dat aan verzoekers een Italiaans visum is verstrekt, dat geldig was tot 7 juni 2014. Italië is op 7 oktober 2014 akkoord gegaan met de overname van verzoekers. Er bestaat volgens verweerder geen aanleiding de asielverzoeken op grond van artikel 17, eerste lid, van de Verordening, onverplicht in behandeling te nemen.

5. Verzoekers voeren aan dat het voornemen werd uitgebracht vóórdat de claim bij Italië werd gelegd en zonder dat het antwoord van Italië daarop werd afgewacht.

5.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat niet wordt betwist dat de Italiaanse autoriteiten aan verzoekers een visum hebben verleend. Op grond van het bepaalde in artikel 12, vierde lid, van de Verordening is Italië verantwoordelijk. Voor zover verzoekers met hun betoog beogen te stellen dat zij door de aangevoerde handelswijze van verweerder in hun belangen zijn geschaad, kan verweerder worden gevolgd in zijn standpunt dat de enkele omstandigheid dat het voornemen is uitgebracht vóórdat de claim tot overname bij Italië werd gelegd, nog niet maakt dat verzoekers in hun belangen zijn geschaad. Verzoekers hebben immers in de zienswijze van 25 augustus 2014 hun bezwaren tegen de overdracht naar voren kunnen brengen. De beroepsgrond slaagt niet.

6. Verzoekers voeren voorts aan dat verweerder ten onrechte uitgaat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en zij verwijzen daartoe naar de in de zienswijze overgelegde en aangehaalde stukken. Verder doen verzoekers een beroep op het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake Tarakhel tegen Zwitserland van 4 november 2014, nr. 29217/12 en voeren zij aan dat verzoekster, die thans zwanger is en over enkele maanden zal bevallen, onder de in dat arrest genoemde kwetsbare personen valt. Zonder garanties van de Italiaanse autoriteiten met betrekking tot de specifieke opvanglocatie, de fysieke opvangvoorzieningen en de omstandigheid dat de gezinsleden gezamenlijk zullen worden opgevangen, kunnen verzoekers niet worden overgedragen. Nu niet blijkt dat deze garanties zijn gegeven, is sprake van schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Ter onderbouwing van hun standpunt hebben verzoekers een beroep gedaan op de volgende stukken:

zaaknummers: AWB 14/26476 (voorlopige voorziening)
 AWB 14/26474 (beroep)
 AWB 14/26485 (voorlopige voorziening)
 AWB 14/26480 (beroep)

3

- een arrest van de Belgische Raad Vreemdelingenbetwisting van 12 juli 2014;
- een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 5 juni 2014, 201403712/1/v4, waarbij een voorlopige voorziening werd toegewezen in afwachting van de uitspraak in de zaak Tarakhel;
- een vijftal toegewezen interim measures in Deense zaken (zaaknummers: 9624/14 van 30 januari 2014, 18136/14 van 3 maart 2014 en 19790/14 van 10 maart 2014);
- Statement council of Europe Parliamentary Assembly van UNHCR van 8 juli 2014: Resolution 2000 (2014) and Recommendation on "The large scale arrival of mixed migratory flows on Italian shores".
- een overzicht van VluchtelingenWerk van augustus 2014.

6.1 De voorzieningenrechter overweegt dat zij het standpunt van verweerder ter zitting dat het beroep op het arrest Tarakhel niet kan slagen, omdat die uitspraak alleen consequenties heeft voor de Dublinoverdracht van gezinnen met minderjarige kinderen, niet volgt. Het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) heeft in dat arrest in rechtsoverwegingen 97, 105, 118 en 119 het volgende overwogen:

97. In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection.

(...)

105. In the present case the Court must therefore ascertain whether, in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy.

(...)

118. The Court reiterates that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see paragraph 94 above). It further reiterates that, as a "particularly underprivileged and vulnerable" population group, asylum seekers require "special protection" under that provision (see M.S.S., cited above, § 251).

119. This requirement of "special protection" of asylum seekers is particularly important when the persons concerned are children, in view of their specific needs and their extreme vulnerability. This applies even when, as in the present case, the children seeking asylum are accompanied by their parents (see Popov, cited above, § 91). Accordingly, the reception conditions for children seeking asylum must be adapted to their age, to ensure that those conditions do not "create ... for them a situation of stress and anxiety, with particularly traumatic consequences" (see, mutatis mutandis, Popov, cited above, § 102). Otherwise, the conditions in question would attain the threshold of severity required to come within the scope of the prohibition under Article 3 of the Convention.

Uit deze overwegingen volgt dat het EHRM uitgaat van de vooronderstelling dat een asielzoeker als zodanig behoort tot een kwetsbare groep en op grond daarvan "special protection" heeft. De hoedanigheid te behoren tot een kwetsbare groep geeft echter op zichzelf nog geen reden om te oordelen dat een overdracht aan Italië een schending van artikel 3 EVRM behelst. Voor een dergelijk oordeel is vereist dat de onmenselijke

zaaknummers: AWB 14/26476 (voorlopige voorziening)
 AWB 14/26474 (beroep)
 AWB 14/26485 (voorlopige voorziening)
 AWB 14/26480 (beroep)

4

behandeling een "minimum level of severity" zal hebben. De noodzaak voor "special protection" is in het concrete geval van het arrest Tarakhel aanwezig geacht omdat de betrokken personen een gezin met minderjarige kinderen waren. Uit de overwegingen van het EHRM volgt evenwel niet dat de noodzaak tot "special protection" uitsluitend kan gelden voor die categorie van asielzoekers. Zoals volgt uit het hiervoor vermelde in rechtsoverweging 105 van het arrest moet worden beoordeeld of de specifieke situatie van de vreemdeling ("...the applicant's specific situation") aanleiding geeft om te oordelen dat overdracht aan Italië een risico op schending van artikel 3 EVRM oplevert. Daarbij moeten blijkens rechtsoverweging 118 "all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim" in ogenschouw worden genomen. Uit rechtsoverwegingen 34 en 36 van het arrest van het EHRM van 5 februari 2015 nr. 51428/10 in de zaak A.M.E. vs. Nederland volgt evenmin dat de lijn Tarakhel uitsluitend van toepassing is op gezinnen met minderjarige kinderen. Ook uit dat arrest blijkt dat het EHRM het risico op een onmenselijke behandeling beoordeelt aan de hand van de specifieke situatie van de betrokken asielzoeker. In het onderhavige geval is sprake van een hoogzwangere vrouw, die - naar ter zitting is gebleken - uitgerekend is op 18 mei 2015. Nu het EHRM in r.o. 118 in het arrest Tarakhel heeft overwogen dat:

".....the possibility that a significant number of asylum seekers may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without privacy, or even insalubrious or violent conditions, cannot be dismissed as unfounded."

acht de voorzieningenrechter het in dit geval noodzakelijk dat verweerder garanties krijgt van de Italiaanse autoriteiten dat verzoekers na hun overdracht aan Italië zullen worden geplaatst in een adequate opvangfaciliteit waar zij in de aanloop van de bevalling en daarna niet van elkaar gescheiden zullen worden en dat verzoekster toegang krijgt tot adequate medische voorzieningen. Hierbij is mede van belang dat verweerder ter zitting heeft aangegeven voornemens te zijn verzoekers over te dragen vóór 2 april 2015, omdat daarna de termijn van zes weken aanvangt gedurende welke verzoekster volgens het beleid niet mag worden uitgezet in verband met haar zwangerschap. Zolang verweerder niet beschikt over de garantie dat verzoekers, gelet op hun specifieke omstandigheden, adequate opvang en medische behandeling zal worden geboden, levert de overdracht aan Italië een schending van artikel 3 EVRM op. De beroepsgrond slaagt derhalve.

7. Uit het voorgaande volgt dat de beroepen gegrond zijn. De bestreden besluiten zullen worden vernietigd wegens strijdigheid met de artikelen 3:2 en 3:46 Algemene wet bestuursrecht (Awb).

8. Nu in de hoofdzaak is beslist, wijst de voorzieningenrechter de verzoeken om een voorlopige voorziening af.

9. De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die verzoekers hebben gemaakt. De kosten zijn, gelet op de samenhang van de zaken van verzoeker en verzoekster, op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 980,- in verband met de verzoeken om een voorlopige voorziening (1 punt voor de verzoekschriften en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1) en € 490,- in verband met de beroepen (1 punt voor de beroepschriften).

zaaknummers: AWB 14/26476 (voorlopige voorziening)
AWB 14/26474 (beroep)
AWB 14/26485 (voorlopige voorziening)
AWB 14/26480 (beroep)

5

Beslissing

De voorzieningenrechter:

- verklaart de beroepen gegrond;
- vernietigt de bestreden besluiten en bepaalt dat verweerder nieuwe besluiten neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- wijst de verzoeken om voorlopige voorziening af;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 980,- te betalen aan verzoekers in verband met de verzoeken om een voorlopige voorziening en € 490,- in verband met de beroepen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N.O.P. Roché, voorzieningenrechter, in aanwezigheid van mr. S.S.O.L. Chung A Hing, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 26 maart 2015.

griffier

voorzieningenrechter

Afschrift verzonden aan partijen op: **26 -03- 2015**

Coll:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak, voor zover het de hoofdzaak betreft, kan binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

